

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Mirella és az ekhós szekér

A szegények gyógyíre, az urak ostora

Az adott szálig: **Förtelmes elterelés**

1. Förtelmes elterelés

Mirella

A patakmeder felől nehéz, vizes csizmák tompa tottyanása hallatszott. Két hajdú káromkodva botladozott a sötétben, fáklyáik imbolygó fénye sárgásan világította meg a nyirkos párát. Borda megfeszült Mirella mellett, szemeit a bokrok sűrűjére szegezve, készen arra, hogy védelmezze a nőt.

Mirella azonnal átlátta a helyzetet: ha a járőrök még három lépést tesznek, egyenesen belesétálnak a rejtekhelyükbe. A nő ajkán fanyar, pajkos mosoly bujkált. Lassan, nesztelenül benyúlt a köténye mélyére, és előhalászta a lepecsételt mázas agyagtégelyt, amiben a legrégibb, záptojásból és rohadt békalencséből kotyvasztott varacskos-kenőcs lapult.

Egyetlen kecses mozdulattal feszítette ki a dugót, majd izomból elhajította a tégelyt a patak kanyarulatában fekvő lapos sziklák felé. A cserép éles csörrenéssel pattant meg a köveken, és a szél azonnal felkapta a mindent elárasztó, tömény, kénes bűzt.

– Szent István kenyere, mi ez a dögvész?! – ordította el magát az egyik hajdú, s a torkához kapva öklendezni kezdett. A másik elhajította a fáklyáját, úgy hátrált a zavaros vízben, mintha maga az ördög nyúlt volna ki a habokból.

Mirella elfojtott kuncogással intett Bordának. Míg a fegyveresek szitkozódva menekültek a bűzös vakláрма helyszínéről, ők ketten nesztelenül átvágtak a gázló sekélyén, egyenesen a biztonságot nyújtó mészégető felé.